

Îndrăgostiți în Bucureștiul de altădată

– Vol. 2 –

Capitolul 1

Contrar temerilor mele ancestrale, relația cu Paul nu s-a schimbat în mod dramatic după ce am făcut dragoste. Cel puțin nu în rău. Ziua următoare l-am adus pe Liviu de la mama și iubitul meu a stat cu noi până târziu, apoi s-a refăcut de unul singur, în demisolul lui. Luni seara, am făcut tot posibilul să recuperez despărțirea de o noapte, apoi în timpul săptămânii, am continuat să petrecem împreună fiecare oră liberă pe care o găseam.

De obicei, imediat după serviciu, ne întâlnim la mine în studio, unde Paul are mai mult loc să își întindă picioarele în somn. Nu că am dormi foarte mult, dar asta este altă poveste. Stilul lui amoros se dovedește constant, și înafara lumânărilor și a șampaniei pe care nu s-a mai ostenit să le aibă la îndemână, îmi face în fiecare seară o bucurie. Un buchet de flori, o prăjitură cu ciocolată pe care o împărțim, sau doar un bilet scris în fugă, pe care îl găsesc agățat de șevalet.

Mă simt atât de fericită încât nu îmi pot justifica logic trecătoarele presimțiri triste. Momentele când mă umbrește grija că totul se va termina tragic, și pentru câteva secunde, ca un cuțit în suflet, mă împunge gândul fatalist că într-o zi voi plăti pentru excesul beatific în care mă lăfăi. Mi se pare nefiresc să fiu atât de îndrăgostită și de iubită în același timp, să am tot ce mi-am dorit și chiar mai mult, și asta mă face să mă tem că minunea nu poate dura la infinit.

Am apucat să trec pe la tata la cabinet, și să îi mărturisesc că mi-am făcut un nou prieten, despre care i-am spus cât mai multe, laudându-l cât este de deștept, frumos, și devreme acasă. Entuziasmul meu a fost întâmpinat cu un zâmbet părintesc, înțelegător, și cu oarecare rezervă. În orice caz, tata s-a bucurat că iubitul meu pare a fi măcar de data aceasta un băiat demn de sentimentele mele. Nu știi de ce, dar fără să mi-o spună, am senzația că la fel ca și Profesorul, și el se teme că eu aș fi prima care s-ar putea plictisi într-o zi de noua mea cucerire.

Nașul mi-a reparat C.Z.-ul. Vopseaua este acum cârpită la mare artă, încât numai eu – care țin prea bine minte unde a fost zgâriată – mai pot vedea petele. Farul și semnalizatorul au fost înlocuite cu piese de la o altă generație de Jawa, și în afară de faptul că sunt mai noi, nu sesizează nimeni diferența. Sergiu m-a rugat doar să am grijă să o păstrez întreagă măcar până la testul pentru permis.

Astăzi este miercuri, și ne-am luat liber de la serviciu și eu și Paul, să mă poată duce el la examenul de conducere, undeva lângă Gara Filaret. Partea teoretică am luat-o de prima dată, și m-am descurcat bine și la poligon, făcând slalom printre jaloanele vârgate cu alb și portocaliu, mergând în linie dreaptă cu câte o mână ridicată, pe rând. Dezamăgirea a venit abia la proba finală, pe traseu, care a început cu emoții sufocante, în fața unei trupe întregi de candidați, toți masculi feroce. Eu fiind singura fată. M-am pierdut, și nu mi-am dat seama când milițianul m-a pus intenționat să fac o mișcare greșită. Ne-am întors doar după câteva minute, el satisfăcut că a reușit să mă pice, eu furioasă până la lacrimi.

Următoarea programare a fost stabilită la mijlocul lui septembrie, și nu am altceva de făcut decât să mă învoiesc iar de la birou, și să mă prezint din nou la examen, în speranța că găsesc un milițian care nu o să își mai bată joc de mine. Paul a încercat să mă consoleze și

de abia l-am putut ține în loc să nu se certe cu cei din comisia de examinare. Argumentul lui, perfect justificat, era că nu au fost corecți, și că nu este permisibil să mă împiedice să obțin carnetul doar pentru că sunt femeie și nu bărbat.

Până să pornească motocicletă și să o luăm din loc, încă mai mârâie printre dinți, mai în italiană, mai în românește, dar îl înghiontesc cu bărbia în spate, să o lase baltă, că nu poate rezolva nimic. Ne dăm drumul la vale, spre casa lui Mihai, căruia i-am promis că vin la petrecerea de rămas bun, înainte de a pleca ei la repartiție. L-am sunat ieri să îi spun că apar cu prietenul meu, și de abia așteaptă să îl cunoască.

Ne oprim pe drum să cumpărăm o sticlă de vin alb și bomboane pentru Livia. O să îmi fie dor de fratele meu, și într-un fel simt că rămân singură, cu toate că acum îl am pe Paul. Ca de obicei, Mihai ne aude pe geamul deschis când trecem prin curte, în drum spre intrare, și vine să ne întâmpine. Își dă seama că se uită de la egal la egal cu tovarășul meu doar fiindcă el a rămas cu un pas în urmă, fără să urce cele două trepte de la ușă, și râde, oferindu-i mâna.

“Bine ați venit! Mă bucur mult să te cunosc. Sincer să fiu... ești primul prieten al Laurei cu care am onoarea...” Apoi îl măsoară încă o dată, de sus până jos, și nu se poate abține să nu comenteze. “Mama natură... a fost foarte darnică cu tine! Te-au udat bine la rădăcină când creșteai!”

Rădem toți trei, Paul încercând să evite complimentele, modest cum este câteodată, mai ales în fața unei noi audiențe.

“Vezi că nu am venit cu mâna goală în vizită?” îmi pup eu fratele, referindu-mă la iubitul meu. Între timp apare și Camelia, care primește darurile și zâmbește mai amabilă văzându-mi însoțitorul.

LIBRIS | We know books

Îl mână pe Paul înaintea noastră, și Mihai profitând de ocazie că avem câteva secunde între noi, îmi șoptește.

“Arați... fericită, sor-mio. Pare mișto tipul.”

Mă lipesc calină de brațul lui, drept răspuns. Vreau să înțeleagă că are perfectă dreptate, că dau pe dinafară de fericire ca laptele în fiert, și că nu se înșală în privința lui Paul. În prima cameră, unde ne adunăm de obicei, sora mea și prietenul ei dau deja mâna cu el, plăcut surprinși. Mă bucur că am cu ce să mă laud, sau mai exact cu cine.

Discuția se leagă repede. Mihai și Camelia abia au terminat facultatea pe care o începe Ștefanian. Îi dau sfaturi și informații utile, vorbind unul peste altul și întrerupându-se, iar noul student pune întrebări și îi ascultă cu atenție. Dan Mureșan vorbește cu mine despre motocicletă și examenul picat, declarându-se fără rezerve de partea mea în experiența cu milițianul. Livia a venit să mă îmbrățișeze și a rămas lipită ca timbrul de scrisoare, la pieptul meu, încălzindu-mi sufletul cu dragostea ei de copil.

Mihaela ne ascultă pe toți și probabil macină mărunț noile impresii. Îmi închipui că pot vizualiza roțițele care i se învârtesc în cap, încercând să înțeleagă cum am reușit să mă împrietenesc cu un băiat atât de frumos, și inteligent pe deasupra. Și stai, soro, îmi trece mie prin cap, încă nu știi ce familie moțată are. Cu toate că în ochii mei acesta este defectul lui cel mai mare. Dar poate i-a povestit deja tata...

La un moment dat ajungem la subiecte mai intime, și la sarcina Cameliei, care se cunoaște deja puțin, pentru faptul că este atât de slabă. Deci, în februarie voi mai avea un nepot sau o nepoată...

“V-ați gândit la nume?” aruncă sora mea întrebarea peste masa dintre noi, curioasă.

Dau amândoi din umeri, dar noi tăbăram cu sugestiile pe capul lor. Mihai ar vrea să îi spună Laura, dacă este fată, idee la care Camelia se opune cu atâta vehemență încât sesizez că Paul o privește într-o lumină nouă, începând să perceapă curenții reci din subsolurile familiei Temeșan. Varianta numelui tatei, Laurențiu, în cazul în care vor avea băiețel, pare acceptabilă pentru toată lumea.

Mihaela, care dă la Medicină de atâta timp, a ajuns probabil să știe mai multe decât unii profesioniști licențiați, și nu își poate ține limba în gură să nu îi atragă atenția cumnatei, că nu face bine să bea vin când este însărcinată. Fără supărare, dat fiind că este mult mai tolerantă față de sora mea decât cu mine, Camelia îi răspunde într-un limbaj colorat și inechivoc. Adică, pe scurt, mai lasă-mă să fac ce-mi place, și nu îți băga nasul.

“Parcă în două luni trebuie să nască și Cătălina!” își aduce Dan aminte.

Mă cercetez mintal sub lupă. Am detectat o strângere de inimă? Inexplicabil, da. Cu toate că m-am împăcat cu ideea de mult, și cu toate că sunt atât de fericită și îndrăgostită de Paul. Explicația pe care mi-o dau este că Nico va rămâne întotdeauna pentru mine acel haiduc care m-a dat gata la prima vedere, în copilărie, și pe care l-am dorit în cel mai ascuns colț al sufletului, până când mi-am făcut damblaua cu el la munte.

“Hai să le dăm atunci și lor sugestii!” propune Mihaela, înveselită.

“Știți cum facem?” intervine Mihai, bucuros că nu mai sunt ei doi în centrul atenției. “Venim fiecare cu un nume, și ceilalți votează, pe loc. Cele mai multe ‘da’-uri câștigă.”

“Ovidiu!”

Trei degete mari se ridică, trei arată în jos.

Și tot așa. Eu am propus Dominic, respins unu contra cinci, lui Paul îi place numele de Fabio, care este acceptat în unanimitate. Jocul continuă cu diverse idei pentru cazul în care prietenii noștri vor avea o fată, și ajungem la a doua tură de strigări, din lipsă de solidaritate. Paul ar fi vrut Sofia, sau Valentina, dar de data aceasta nu mai are succes. Eu propun prima dată Daria, dar Mihaela este singura care aprobă. Vine din nou rândul meu.

“Patricia!”

Sar toți cu mâinile și degetele în sus, semnalizând sugestia câștigătoare.

“Bravo, Laura,” râde Dan. “O să le spunem lui Nico și Cătălinei de propunerea ta și că noi, cel puțin, suntem pentru. Dacă te vrea de nașă...”

Simt o tresărire imperceptibilă în genunchiul lui Paul, sprijinit de al meu. A înțeles al cui este copilul pe care tocmai încercasem să îl botezăm *in absentia*. Mă uit la el, și îmi întoarce privirea, zâmbind inocent, fără să comenteze. Trag concluzia pe tăcute că în general, este un mare avantaj să am lângă mine un geniu care le pricepe pe toate, din mers. Câteodată însă, percepția excesivă a partenerului poate avea și dezavantaje.

Este aproape cinci după amiază când ne luăm rămas bun de la ai mei, și îi lăsăm uitându-se după noi, cum prindem viteză pe motocicletă mea. Trebuie să recunosc că oricât ne-am mânca din priviri clipă de clipă, totuși îmi este foame. Și cred că sub mâinile cu care îl țin de mijloc pe Paul, am simțit un stomac care protestează.

Până sâmbăta trecută, fiecare își rezolva nevoia aceasta de capul lui. El pe la părinți, eu pe apucate, câte un iaurt, câte un măr, câte

un popas la bufetul Expres din Piața Dorobanți. Îmi fulgeră prin gând unica amintire plăcută a căsătoriei mele, nu cu mult timp în urmă, când făceam cumpărături în doi, hotărând ce facem de mâncare pentru săptămâna următoare, și gătind cu Cornel, cot la cot, ca un cuplu normal.

S-au dus demult zilele adolescenței, când îmi doream să fac limbrici, sau alți paraziți intestinali care să țină loc de voință, ajutându-mă să slăbesc. În ultimul an, mă mențin la cel mult șaizeci de kilograme și dacă mi se pare că depășesc limita, trec imediat la un meniu redus, revenind cât de curând la standardul dorit. Dar de când am început să duc dorul vecinului meu, și mai ales de când nu îi mai duc dorul... Au început să cadă blugii de pe mine.

Îl aștept să parcheze C.Z.-ul, și propun ingenioasă să ne ducem în Piața Amzei la cumpărături. Se uită la mine cu o privire verde și nedumerită, de parcă nu m-ar fi auzit bine.

“De ce te încrunți așa? Lumea normală cumpără pâine, lapte, salam, și altele, le ascunde în frigider acasă, și le consumă. Dimineața, la prânz și seara. Sau mai des, depinde de apetit,” îi explic eu.

“Vrei să spui că facem și noi parte din ‘lumea normală’?”

Mă pufnește râsul, atât pare de derutat.

“Nu, noi suntem doi extraterestri travestiți în umanoizi, care trebuie să mențină aparențele și să pape din când în când.”

Dă din cap, să mă facă să înțeleg că exagerez, dar se lasă convins, și mă ia pe după umeri, să mergem la piață. Descopăr curând că este un adevărat deliciu să îl trag de la o tarabă la alta, mai ales când toate țărâncile îi dau fructe să guste, și se uită de parcă ar vrea mai degrabă să îl mance ele, ori să îi sară de gât, de la caz la caz, după vârstă.

LIBRIS | We know books

Paul este politicoș, zâmbind dulce fiecăreia, acceptând să ciugulească pe ici, pe colo, și în general se pare că îl distrează toată experiența. Când mă hotărâsc de unde vreau să iau zarzavaturile, se scotocește prin buzunare și scoate câți bani are la el, fără să mă lase să plătesc eu. Iau castraveți, ceapă verde și roșii, cu gândul la o salată grecească, drept care intrăm și în hala de brânzeturi, unde la prima răsufare, face o față strâmbă la mirosul înconjurător.

După câteva minute, când am cumpărat deja telemeaua și măslinile de care aveam nevoie, nu mai reușesc să îl scot de acolo. A învățat șmecheria, se preface interesat în fața vitrinei, și cum e imposibil să nu îl observi, capătă imediat câte o bucațică din tot la ce arată cu degetul. Îl trag de braț după mine, chicotind, și el se preface că nu înțelege ce mi se pare atât de hazliu. Insistă să ne întoarcem la tarabele cu verzituri, să iau și ridichi, “fiindcă sunt frumos colorate.”

“Eu cred că încep să mă satur,” zice el fără sarcasm, referindu-se cu sinceritate la foamea pe care și-a amăgit-o încercând de toate.

Mă hotărâsc să fac de mâncare sâmbătă în mod serios, când îl aduc pe Liviu acasă, dar încă nu îmi divulg planurile. Deocamdată, rămânem la ceva frugal, și mai avem doar o oprire de făcut, după ouă, unt, o franzelă caldă, și câteva sute de grame de șuncă de Praga. Mă consider setată, și cum am frigider în chicinetă, și am observat că și el a avut grijă să îl repare pe cel de jos, nu îmi fac probleme că nu am avea unde depozita ce rămâne.

Ne îndreptăm înapoi spre vilă ca două furnici harnice. Paulică al meu s-a comportat ca un copil dus în târgul de jucării pentru prima dată, și după cum cară sacoșele pline în brațe și nu de mâner, ca toți oamenii, mi se pare clar că nu face prea des așa ceva.

“Tu nu ieși la cumpărături niciodată?” mă învinge până la urmă curiozitatea.

“Ba da. Știu să și gătesc, dar nu ai observat tu.”

“Știi să prepari și altceva în afară de Martini?”

“Sigur, fac cele mai perfecte ochiuri, nu sunt chiar așa neajutorat cum mă crezi.”

E doar adorabil, niciodată neajutorat.

“Unde ai învățat să faci ochiuri, în armată?”

Zâmbește genial.

“Eu am făcut stagiul militar la parașutiști, în Sibiu. Mai greu de prăjit ouă în cădere...” râde el de data aceasta.

Am mai aflat ceva nou despre el. Nu mă miră. Îl atrage orice este periculos, riscant, deosebit. Mi-l aduc aminte prinzând tramvaiul din viteză, pe scară... Dar cum e imposibil să sari în avion din mers, parașuta rămâne o soluție firească și satisfăcătoare.

La mine în studio spăl și mărunțesc la repezeală ingredientele, pregătind în doi timpi și trei mișcări o salată mare, apetisantă. Așez două farfurii și tacâmuri pe barul dintre chicinetă și camera principală, în timp ce Paul, cu toate că pretinsese în piață că s-a săturat, își înfinge furculița direct în castron și bagă în el, fără să mai aștepte.

“Am tăiat roșiile prea mari?”

“Lasă că mănânc cu ochii închiși de plăcere, și nu te critic,” comentează el cu gura plină, îndesându-și-o în continuare. “Să nu mă spui mamei că mănânc ca porcul când nu e ea de față!”

De parcă nu l-aș mai fi văzut înainte, la Băneasa, și la mare. Ciugulesc și eu pe lângă el, bucurându-mă să-l văd cu câtă poftă se hrănește, ca Liviu... dar numai când îi place lui ce fac.

“Mă uimești! Nu te credeam în stare să te descurci în bucătărie...”
mormăie el abia inteligibil.

“Încă nu ai văzut nimic!” râd eu, cu gândul la planurile mele culinare pentru sfârșitul săptămânii.

Afară se trânteste poarta și intră cineva care se duce până la ferestrele demisolului, apoi revine sub geamul meu.

“*Fratello*, ești sus?” Este vocea lui Ștefan.

Paul îi răspunde că da, fără să se ridice din loc, dar destul de tare să fie auzit, și pașii se grăbesc pe treptele de lângă garaj. Mezinul dă buzna peste noi.

“Poftă bună,” ne urează el, și vine să se uite în gura noastră, apoi nu rezistă, și smulgându-i furculița fratelui său, se autoservește. Paul îl privește nehotărându-se dacă să își recupereze tacâmul cu forța, sau să aibă răbdare.

“Ce pula mea nu le-ați lăsat întregi, că parcă sunt tăiate cu toporul!” critică el prin zarzavaturile măcinate, înainte de a înghiți.

Eu fac ochii mari, nu că nu aș ști ce-i aia, dar îl aud prima dată dându-și drumul la vocabular. Paul îi trage una peste ceafă, iar Ștefan se întoarce brusc spre mine, de parcă atunci și-ar da seama că sunt și eu de față.

“Pardon!”

“Fratele tău mai mare și mai deștept spune că poți să mănânci cu ochii închiși dacă nu îți place aspectul estetic...” râd eu, trecând peste scăparea lui verbală.

Dar încă nu am auzit continuarea. Își mai bagă o încărcătură de salată în bot și mormăie, suficient de clar ca să îl înțelegem.

“Ar fi ca și cum aș fute o tipă căreia i-am pus punga pe cap...”

De data asta Paul sare de la masă, își ia înapoi furculița și îl împinge spre ușă, dându-i și un șut în fund, mai mult de impresie.

“Tâmpit copil a mai putut face mama la a doua încercare!” bombăne el, dar Ștefan se întoarce, și rămânând la o distanță respectabilă, i se adresează de data aceasta rugător.

“Paolo... Îmi împrumuți și mie culcușul tău până diseară? S-au întors părinții Silviei acasă.”

Încăierarea și ajutorul dintre frații Ștefanian sunt două chestii total separate. Indiferent dacă sar la bătaie din nimic, totul se spulberă ca și cum nu ar fi fost, și se sprijină unul pe altul la nevoie, fără ezitare.

“Să îți aduci cearșafurile tale,” decretează cel mare. “Eu dorm aici.”

“Dacă dormi, ce mai contează unde?” râde Ștefan, dar văzând că Paul dă să se repeadă iar după el, o zbughește pe ușă, trântind-o în urma lui.

De sub fereastră, strigă la noi cât îl ține gura, înainte de a fugi să își aducă iubita.

“Laura, să știi că faci salata mai bună decât mama noastră, chiar dacă trebuie să îți legi la ochi invitații la masă!!!”

Râd și dau din cap în semn că are dreptate prietenul meu în privința celei de a doua progenituri a Giovannei, și mă gândesc că poate Ștefan a spus așa ca să își provoace iar fratele, știind cât de mult își iubește mămica. Dar Paul aprobă.

“Aici nu-l contrazic. Știi să dai gust la mâncare.”

Renunț la elementul surpriză pe care îl plănuiam.

“Știi ce m-am gândit? Am să pregătesc o masă adevărată sâmbătă asta. Îți place mazărea?”

Mă topește când se uită așa la mine, cu o sprânceană ridicată.

“Ai de gând să înveți să gătești pentru mine?”

“Știu de mult să gătesc. Și nu neapărat pentru tine, încrezutule! O să fie și Liviu aici. Am observat eu că nu te preocupă prea mult bucătăria.”

“Nu ai observat corect. Îmi place să mă uit, numai să nu mă pui să fac ceva... că îți adaug și degetele mele la salată. Pot să îți fac și cumpărăturile dacă ai nevoie, dar mai departe nu știu ce să fac cu ele. Mai bine să mă ții departe de cratiță până este totul gata, dacă vrei să ne răsfeți pe amândoi cu talentele tale ascunse.”

“Nu avea grijă, că nu încerc să te impresionez că aș fi gospodină!”

“Păcat. Nu ai auzit că drumul spre inima bărbatului trece prin stomac?” râde el.

“Așa spune mătușa mea, tanti Leo. Dar mă tem că dacă drumul o ia pe acolo, nu ajunge mai departe.”

Mă privește zâmbind, gândindu-se profund la replica mea.

“S-ar putea să ai dreptate, dar eu sunt adeptul dictonului ‘Mănâncă să trăiești, nu trăi ca să mănânci.’ Și sper că ți-ai dat seama că ai ajuns deja la inimă, pe cu totul altă cale...” se uită el semnificativ spre poalele lui.

“Obraznicule!”

Se desfășoară în toată lungimea și o ia spre ușă.

“Nu pleca nicăieri, mă duc doar până jos să îmi iau câte ceva pentru dimineață, în cazul în care rămâne fratele meu peste noapte.”

“Văd că devii... sub-chiriașul meu.”

Se întoarce din prag, cu un deget ridicat.

“Îmi place cum gândești. Putem încerca și asta. Te-am înțeles bine? Sub-chiriaș înseamnă cel care stă dedesubtul chiriașului principal?” apoi iese grăbit, în treaba lui.

Nu se poate vorbi serios cu el. Reușește să mă facă mereu să râd, ceea ce cred că este bine, și reflectă un alt aspect al fericirii mele.

Până să revină, strâng masa și spăl castronul și cele două furculițe. Se întoarce în câteva minute, cu altă pereche de pantaloni, lenjerie, și o cămașă curată. Sculele de bărbierit, pieptenele, și alte cosmetice de rezervă le-a lăsat deja la mine, chiar de a doua zi. În fiecare dimineață mă uit cu drag la sticla lui de *Dopobarba Azzaro*, pe etajera din baie. Acum știu ce marcă folosește, și ce îmi mirosea atât de incitant de câte ori se apropia de mine, la începuturile noastre.

În mâna fără haine, Paul ține victorios o sticlă de vin spumos Zarea, care a observat că ne place la amândoi. Este ușor și dulceag, cu notă festivă.

“Care e ocazia?” vreau eu să știu.

“Sărbătorim a patra noapte împreună,” glumește el.

“Asta e plata chiriei?”

“A, nu, plata o fac în natură!” se răsuțește el pe călcâie, încuind ușa cu un gest definitiv.

Cum suntem amândoi privați de somn de când ne-am descoperit unul pe altul, cădem tacit de acord să începem devreme, doar-doar apucăm să ne și odihnim. Când zilele și nopțile se dovedesc atât de scurte când suntem cu cel iubit – după cum a spus el, nu de mult – este bine să fim eficienți cu fiecare oră pe care o avem la dispoziție. Și cea mai bună metodă de economisit timpul este – din nou după cum zice Paul – să facem dușul împreună. Sau, altfel spus, să ‘îmbinăm plăcerea cu utilul’...

Capitolul 2

A venit sfârșitul de săptămână, și am intrat în septembrie. Afară este cald și frumos, un început de toamnă minunată, plină de dragoste și încântare. Încercăm să petrecem din plin ultimele zile de vacanță, între plimbări zilnice după serviciu, și seri târzii de amor. Tensiunea sexuală a noilor cupluri este încă vie, și ne amețește cu fascinația ei, amintindu-ne la fiecare pas cât suntem de tineri și nesătui de viață.

Eu și Paul luăm pauză doar când îl am pe Liviu cu mine, dar altfel suntem împreună noapte de noapte, și totuși de câte ori de vedem, atracția a rămas neîmblânzită, ca în prima zi. Ba mi se pare de multe ori că amintirea celor petrecute între cearșafuri cu douăsprezece ore înainte, stârnește o anticipație nouă, care ne face să ne dorim și mai mult, să o luăm de la capăt, și să vedem dacă se poate mai bine decât data trecută.

Și totuși ne găsim timp și pentru alte distracții, de obicei în sextet, cu fratele lui și George, cu perechile lor, stimulându-ne reciproc cu glume și idei noi. Într-o seară ne-am dus la Teatrul National să vedem în premieră piesa *Zbor Deasupra Unui Cuib De Cuci*, cu Florin Piersic, favoritul femeilor. În afară de Paul al meu, bineînțeles. Ne făcuse rost de bilete domnul Brateș, și am făcut furori tot grupul, îmbrăcați elegant, și prezentabili cum suntem.

Altă dată, George a împrumutat un Ogar vechi de la un coleg de facultate, și am ieșit toți cu motocicletele, în cârd. Pentru că nici eu, nici Paul nu am vrut să ne lăsăm motoarele pe mâna altcuiva, eu l-am dus în spate pe Ștefan, și Silvia a mers cu fratele lui. Am făcut o tură extraordinară până la Snagov, și odată ieșiți din oraș, am îndrăznit să îl depășesc pe Paul, uitând jena că încă nu am permis de conducere – ca de altfel nici prietenul Alexandrei – și dându-i bătăi de inimă pasagerului meu, care nu a cutezat însă să zică nici ‘cârc’. Am accelerat dintr-o dată, și după ce l-am fentat pe George, am reușit să intru în fața iubitului meu. Evident, asta nu a durat nici un minut, fiindcă odată provocat, a răsucit manșonul, și a țâșnit ca din pușcă, de m-am temut că ne va aștepta la Predeal, dacă nu se uită în oglinda retrovizoare să vadă că nu i-o mai ia nimeni înainte.

Și iarăși este sâmbătă, și îl iau pe puști de la creșă, de data aceasta fără Paul, care a trebuit să ajungă astăzi tocmai la Buftea, să îi ia interviu unei regizoare. Încerc să nu mă gândesc la ce cuceriri intenționate sau nu, poate face pe acolo. Este cazul să accept că dacă mi-am ales un prieten care arată ca el, trebuie să învăț să îmi alung grijile de genul acesta. Pentru sănătatea mea mintală, și ca să păstrez neatinsă armonia relației noastre.

Conform planului, ne oprim în Piața Amzei la cumpărături, chită să prepar o cină impresionantă. Liviu rămâne cu greu pe lângă mine, lăsându-se atras de toate cele, și colindând cu el de la tarabă la tarabă, dau de o țarancă care mă abordează și cu alte mărfuri necomestibile, ascunse discret între lăzile cu mazăre.

“Domnișoară, am un material frumos di fustă sau ște vrei matali să fași din ie...”